

● Ömer Karayılan

Prenses Mutlaka

Gün vurunca dökülür kirpiğinin gölgesi,
Atlastan duvarına, elmastan odasının.
Şarkısını çağırır çoktan üşümüş sesi,
Çocukluk günlerinin, imkânsız sevdasının...

O bir hayat büyütür rahminde anıların,
Tenezzülsüz bir hayat, dünyadan çok uzakta.
Saçlarını örerken bahtına yağan karın,
Yüreğinde bir söz var; "Bir gün elbet, mutlaka!"

Bir umut, düşlerinde, henüz hiç yaşanmamış,
Bir yarın, ertelenmiş, göğsünün bohçasında.
Elleri tutulmamış, saçları okşanmamış,
Kitaplara saklanmış yangınlar arasında.

"Yaşamak sancımaktır!" yazıyor sözlerinde,
"Yaşamayı atlatmak, senin ölüm dediğin!"
Kapattı sayfaları, bir bulut gözlerinde,
Kapattı gözlerini yeniden açmak için.

Saçlarını sarıyor, saçları sararıyor,
Düşlerinde her gece... bastığı yer yemyeşil...
Günden alacağını gecelerde arıyor,
Ve yıldızlar elbette hesaba dâhil değil.

Oysa ki muallakta sarındığı son umut,
Oysa ki devriliyor güneşinin gövdesi.
Üstünde atlas kefen, elmas oda bir tabut,
Gün battı, kararıyor, kirpiğinin gölgesi...